

její přerušiti musí, nýbrž že tu jde prostě právě jen o případ Šu 18 nesp. říz., jehož ovšem soudce užije také jen tenkrát, shledá-li, že otázka může se jeviti rozhodnou, v daném případě tedy, že skutečnosti stěžovatelem tvrzené, že Berta W-ová se k jeho manželce vyjádřila, že je se smírem uzavřeným srozuměna, a že od 28. listopadu 1924 proti smíru ničeho nepodnikla, až návrhem ze dne 5. února 1925, o němž jde — mohou zakládati schválení smíru, k čemuž doložiti dlužno. že prvý soudce, když se postavil na stanovisko Šu 2 čís. 7 nesp. říz., měl závažnost tohoto tvrzení uvažovati už nyní, neboť nerozhodné otázky na pořad práva vůbec odkazovati nelze.

Čís. 5121.

Doložkou na faktuře: »Splatno v X. per comptant. Obě strany se podrobují výlučně soudní pravomoci v X.« není založeno sudiště dle Šu 88, druhý odstavec, j. n.

(Rozh. ze dne 16. června 1925, R I 534/25.)

Místní příslušnost okresního soudu v Teplicích-Šanově opíral žalobce o fakturní doložku (§ 88, odstavec druhý j. n.) tohoto znění: »Splatno v Teplicích-Šanově per comptant. — Obě strany podrobují se výlučné soudní pravomoci v Teplicích-Šanově. Námitce místní nepříslušnosti soud první stolice vyhověl, rekursní soud námitku zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Faktura, o kterou jde, má dva záznamy: »Splatno v Teplicích-Šanově per comptant. — Obě strany podrobují se výlučné soudní pravomoci v Teplicích-Šanově«. Rekursní soud uznal, že tím bylo založeno fakturní sudiště podle Šu 88, odstavec druhý j. n., poněvadž obě ony věty vedle sebe dlužno posuzovati vespolek, a poněvadž z nich vychází na jevo, že placení mělo se státi v Teplicích-Šanově, kde i žaloby z tohoto obchodu mohly býti podány. Tohoto názoru rekursního soudu nelze sdíleti. Předpis Šu 88, odstavec druhý, j. n. jest velicím, rozšiřujícím výkladu nedopouštějícím předpisem. Mluví o jedné, nemluví o několika doložkách. Nejde v tomto případě o jednu doložku, nýbrž jde o dvě samostatné doložky. Tomuto poznatku, poněvadž zřetelně správnému, neubrání se ani rekursní soud, uvažovav, zda druhou větou nebyla založena příslušnost podle Šu 104 j. n., ale když pak, arci se správným poukazem k tomu, že podle žaloby žalobkyně neopírala se o příslušnost podle Šu 104 j. n., uznal správně, že doložkou tou příslušnost podle Šu 104 j. n. nebyla založena. Proto nemohou býti obě samostatné, ale také rozlišné doložky, pojímány jako celek, nesmějí býti posuzovány jako jiná forma v Šu 88 odstavec druhý j. n. uvedeného doslovu fakturní doložky, vyjadřující podle názoru rekursního soudu jasně úmysl založiti tím sudiště podle Šu 88 odstavec druhý j. n., nýbrž musí býti

uváženo, že jde v tomto předpisu o doložku velmi přesného a nezměnitelného doslovu, jak tomu svědčí nejen zákon, nýbrž i prameny.

Čís. 5122.

Dovozné, vyúčtované v cizí měně, jest přepočítati na Kč v kursu dne, kdy bylo skutečně placeno (v knihách vyúčtováno). Kupní cenu pak jest přepočítati dle kursu v den dodání zboží.

(Rozh. ze dne 16. června 1925, Rv I 683/25.)

Proti žalobě pražské firmy z běžného účtu namítla žalovaná pařížská firma mimo jiné započtením též pohledávku proti žalobkyni na zaplacení kupní ceny za dodané zboží a na zaplacení dopravného za toto zboží. Obě pohledávky byly vyúčtovány ve francouzských francích. Procesní soud první stolice přiznal žalobkyni 31.131 Kč 58 h, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Zbývá jen rozhodnouti, v jakém kursu bylo přepočítati kupní cenu a dovozné, pokud byly účtovány ve franc. francích a v německých markách, na československé koruny. Pokud jde o dopravné, uznal odvolací soud právem, že jest rozhodným kurs ke dni 2. srpna 1922, poněvadž toho dne firma C., jak zjištěno, obdržela od pařížského domu žalované zálohu na dopravné 6.000 franc. franků, které dle dopisu ze dne 19. listopadu 1924 tímto dnem také ve svých knihách vyúčtovala. Bylo tedy firmě C. skutečně placeno dnem 2. srpna 1922. Kdy zatížil žalovanou její pařížský dům, má význam jen pro jich vzájemný poměr, nikoliv však vzhledem k žalobkyni. Nebylo proto třeba, by byl zjištěn kurs francouzských franků a německých marek ku dni 1. srpna 1922 a není řízení neúplným (§ 503 čís. 2 c. ř. s.), že se tak nestalo. Ale i co do přepočítání kupní ceny 9.215.37 franků franc. na Kč jest přisvědčiti právnímu názoru odvolacího soudu, že jest rozhodným kurs v den splatnosti kupní ceny, t. j. v den skutečného dodání zboží. Netřeba se vůbec obíratí otázkou, zda byla splništěm Praha či jiné místo. Dle §u 1052 (1066) obč. zák., jehož jest použití také na kup obchodní, není žádná z obou smluvních stran povinna, by plnila dříve, než druhá strana. Kupitel jest tedy povinen zaplatiti kupní cenu jen proti dodání zboží při jeho odevzdání (čl. 342 odstavec třetí obch. zák.). Odevzdáním rozumí však zákon v čl. 342 odstavec třetí obch. zák. skutečné předání, i když snad má k němu dojiti jinde, než v místě plnění, na příklad, převzal-li prodatel povinnost zaslání zboží z ujednaného splniště jinam. Kupiteli musí býti umožněno, aby zboží před jeho zaplacením viděl a přezkoumal. Nemůže tedy prodatel, pokud to ovšem nedovoluje jinaká úmluva neb obchodní zvyklost, učiniti odeslání zboží, třeba i z místa plnění na místo určení, závislým na předchozím zaplacení kupní ceny. Dle zjištění nižších soudů bylo zboží žalobkyni odevzdáno dne 22. srpna